

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **a) W.H.**, bytem L. 59, L., **b) T.P.**, bytem S. 56, P. 2, **c) J. Š.**, bytem B. N. 335, Ž., žalobci a) a c) zastoupení T.P., bytem S. 56, P. 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2013, č.j. MV-58402-74/VS-2009,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. února 2013, č. j. MV-58402-74/VS-2009, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 2.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám žalobce T.P.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci (představující přípravný výbor sdružení) domáhali zrušení rozhodnutí vydaného žalovaným Ministerstvem vnitra (dále jen „žalovaný“ nebo „ministerstvo“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů (dále jen „zákon o sdružování občanů“ či „SdrZ“) odmítl registraci občanského sdružení s názvem „Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení“, se sídlem na adrese Nejedlých 335, Žebrák (dále jen „Sudetoněmecké krajanské sdružení“).

V žalobě žalobci uvedli, že návrhem, jenž byl žalovanému doručen dne 12. 8. 2009, požádali o registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení. Napadeným rozhodnutím žalovaného byl návrh na registraci spolku podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) SdrZ opakovaně - a to již potřetí - odmítnut (obě předchozí rozhodnutí byla zdejším soudem

zrušena). Žalobci namítají, že napadené rozhodnutí je, stejně jako dvě předchozí rozhodnutí v této věci, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobci uvedli, že ačkoli soud v předchozím zrušujícím rozsudku jasně vyložil, jaké podmínky musí rozhodnutí o odmítnutí registrace spolku splňovat, aby mohlo obstát v soudním přezkumu, správní orgán opět rozhodl bez uvedení jakýchkoli relevantních důvodů pro odmítnutí registrace, se snadno seznatelným cílem zabránit žalobcům v jejich zamýšlené spolkové činnosti a zároveň jim nedovolit domoci se nápravy u soudu, neboť soud podle dosavadní praxe nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí registrace soud toliko zruší a vrátí věc správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí, zatímco pokud by bylo vydáno rozhodnutí přezkoumatelné, musel by rozhodnout o důvodnosti odmítnutí a otevřít tak případně žalobcům cestu k Nejvyššímu správnímu a Ústavnímu soudu. Žalobci se nemohou domoci registrace již po více než tři a půl roku a zároveň je jim bráněno dosáhnout efektivní soudní ochrany svého ústavního práva na sdružování. Žalobci dále uvedli, že důvody, jimiž napadené rozhodnutí odmítnutí registrace spolku podkládá, byly z větší části vypořádány již v předchozích žalobách a rozsudcích. Napadené rozhodnutí nově uvádí, že „projevy dvou členů přípravného výboru, zmocněnce T.P. a J.Š., související s problematikou prezentovanou v čl. 3 stanov Sudetoněmeckého krajanského sdružení, se dotkly citění některých osob do té míry, že v případě J.Š. podaly trestní oznámení a proti jmenovanému bylo zahájeno trestní stíhání jako obviněného ze spáchání přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku“. K tomu žalobci poznamenávají, že trestní stíhání J.Š. bylo zastaveno a dále, že SdrZ uvádí taxativní výčet důvodů, pro které lze registraci občanského sdružení odmítnout, přičemž fakt, že na členy přípravného výboru jsou podávána trestní oznámení, mezi tyto důvody nepatří. Žalobci podotýkají, že k atributům demokratické společnosti náleží a nedílnou součástí liberálního demokratického diskursu je i to, že náhled různých osob na národní historii a její aspekty se různí. Jestliže by měla být umožňována činnost jen takovým spolkům, které u veřejnosti nevyvolávají žádné negativní reakce, případně emoce, byl by tím smysl spolčovacího práva efektivně popřen; naopak je na místě, aby státní orgány názorovou různorodost podporovaly a výměně názorů na nejrozličnějších platformách občanské společnosti nekladly překážky.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že rovněž v rámci nového věcného posouzení stanov Sudetoněmeckého krajanského sdružení ministerstvo dospělo k závěru, že v daném případě jsou dány důvody pro odmítnutí registrace zamýšleného občanského sdružení a rozhodnutím ze dne 18. 2. 2013 registraci občanského sdružení Sudetoněmecké krajanské sdružení již potřetí odmítlo. Ministerstvo v intencích související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, jakož i se zřetelem k právnímu názoru Městského soudu v Praze vyslovenému ve zrušujícím rozsudku, znovu posoudilo též cíle činnosti Sudetoněmeckého krajanského sdružení formulované v čl. 3 stanov. Ačkoliv jsou dle názoru ministerstva cíle činnosti proklamované v čl. 3 odst. 3 až 9 stanov Sudetoněmeckého krajanského sdružení s ohledem na historickou zkušenost našeho státu dle odezvy veřejnosti nepochybně kontroverzní, provokativní a společensky velmi citlivé, ministerstvo akceptuje, že jejich hlásání samo o sobě ve smyslu příslušné judikatury neodůvodňuje zásah do sdružovacího práva. V dané věci ministerstvo proto pokládalo za zásadní důvod postupu podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb. ve spojitosti s rozhodnutím ze dne 18.2. 2013 toliko zvolený název zamýšleného občanského sdružení s tím, že i otázku volby názvu a jeho výsledné podoby vyjádřené ve stanovách občanského sdružení lze v souladu s ustálenou judikaturou podřadit pod pojem „způsob“ tak, jak jej má na mysli ustanovení § 4 písm. b) citovaného zákona. Ministerstvo proto koncentrovalo argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí na otázku určení názvu předmětného občanského sdružení v právním i společenském

kontextu. V této souvislosti jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněny též poznatky ministerstva o trestním stíhání člena přípravného výboru J.Š. jako obviněného ze spáchání přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku. Tato skutečnost dle mínění ministerstva dokládá, že aktivity vyvíjené osobami základajícími občanské sdružení, vyvolávají u třetích osob potřebu nezbytnosti ochrany proti jejich chování, a to formou podávání trestních oznámení. Není sporu o tom, že okruh důvodů pro odmítnutí registrace v § 8 odst. 1 zákona č. 83/1990 Sb. je stanoven taxativně. V dané věci se však napadené rozhodnutí ministerstva neopírá o skutečnosti týkající se trestního stíhání člena přípravného výboru, jak tvrdí žalobci. V odůvodnění předmětného rozhodnutí se naopak výslovně konstatuje, že tuto skutečnost nelze v rámci řízení o registraci občanského sdružení plně zohlednit s tím, že může mít relevantní význam v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o odmítnutí registrace. S odkazem na výše uvedené má ministerstvo za to, že námitky žalobců jsou neopodstatněné. Zároveň ministerstvo odmítá jako zcela lichou domněnku žalobců o účelovém postupu ministerstva majícím cíl bránit žalobcům v jejich zamýšlené spolkové činnosti.

V replice k vyjádření žalovaného žalobci uvedli, že napadené rozhodnutí fakticky jen adaptovalo obsah rozhodnutí předchozího tak, že výhrady dosud zaměřené na obsah stanov jsou nyní vytýkány názvu sdružení, jako kdyby činnost občanského sdružení vyvěrala nikoliv z toho, co má toto ve stanovách, ale jaký je jeho název. Pro úplnost žalobci dodali, že název jejich sdružení je v plném souladu s jeho cíli, tak jak jsou formulovány ve stanovách.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek, jimiž je vázán, a vyšel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.). Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobci s tímto postupem souhlasili a žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil s takovýmto postupem nesouhlas.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 12. 8. 2009 obdrželo žalované Ministerstvo vnitra podání označené jako návrh na registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení. Po přezkoumání stanov v registračním řízení z hledisek stanovených v § 8 odst. 1 zákona č. 83/1990 Sb. byly shledány důvody k odmítnutí registrace a rozhodnutím ministerstva č. j. MV-58402-7/VS-2009 ze dne 24. 8. 2009 byla registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení odmítnuta. Na základě podané žaloby zrušil Městský soud v Praze svým rozsudkem č. j. 11 Ca 298/2009-78 ze dne 31. 3. 2011 vydané rozhodnutí o odmítnutí registrace.

Rozhodnutím ministerstva č. j. MV-58402-37/VS-2009 ze dne 28. 6. 2011 byla registrace občanského sdružení Sudetoněmecké krajanské sdružení podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb. znovu odmítnuta. Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 3A 94/2011-105 ze dne 20. 12. 2012 pak bylo napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra o odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení zrušeno a věc byla opětovně vrácena ministerstvu k dalšímu řízení.

Po novém posouzení návrhu na registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení dospělo opět ministerstvo k závěru, že v daném případě jsou dány důvody pro odmítnutí registrace zamýšleného občanského sdružení a rozhodnutím ze dne 18. 2. 2013 registraci občanského sdružení Sudetoněmecké krajanské sdružení již potřetí odmítlo. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ministerstvo „s poukazem na související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, jakož i se

zřetelem k právnímu názoru Městského soudu v Praze vyslovenému ve zrušujícím rozsudku“, znovu posoudilo cíle činnosti Sudetoněmeckého krajanského sdružení formulované v čl. 3 stanov. Ačkoliv jsou dle názoru ministerstva cíle činnosti proklamované v čl. 3 odst. 3 až 9 stanov Sudetoněmeckého krajanského sdružení s ohledem na historickou zkušenost našeho státu dle odezvy veřejnosti nepochybně kontroverzní, provokativní a společensky velmi citlivé, ministerstvo akceptuje, že jejich hlásání samo o sobě ve smyslu příslušné judikatury neodůvodňuje zásah do sdružovacího práva. V dané věci ministerstvo proto pokládalo za zásadní důvod postupu podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb. ve spojitosti s rozhodnutím ze dne 18. 2. 2013 toliko zvolený název zamýšleného občanského sdružení. Zásadní vadou stanov je zvolený název zamýšleného občanského sdružení, a to jak ve spojitosti s jeho vnímáním ve společnosti, tak i v kontextu s proklamovanými cíli v čl. 3 stanov. I otázku volby názvu a jeho výsledné podoby vyjádřené ve stanovách občanského sdružení lze podřadit pod pojem „způsob“ ve smyslu § 4 písm. b) SdrZ. Název nepochybně vyvolává v kontextu historických událostí paralelu se sudetoněmeckými spolky, která je dle ministerstva namísto podpory porozumění mezi národy způsobila vyvolávat a rozněcovat nesnášenlivost mezi Čechy a Němci. Název může být sám o sobě vnímán jako název sdružení, které se ideově ztotožňuje se sudetoněmeckými spolky. Pokud by základním cílem sdružení bylo porozumění mezi národy, odpovídalo by mu jiné určení názvu sdružení.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Městský soud posoudil věc takto:

Dle čl. 20 odst. 1 Listiny základních práv a svobod: *„Právo svobodně se sdružovat je zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích.“*

Dle čl. 20 odst. 3 Listiny základních práv a svobod: *„Výkon těchto práv lze omezit jen v případech stanovených zákonem, jestliže to je v demokratické společnosti nezbytné pro bezpečnost státu, ochranu veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých.“*

Dle § 4 písm. a) Sdrz: *„Nejsou dovolena sdružení, jejichž cílem je popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení, rozněcovat nenávist a nesnášenlivost z těchto důvodů, podporovat násilí, anebo jinak porušovat ústavu a zákony.“*

Dle § 4 písm. b) SdrZ: *„Nejsou dovolena sdružení, která sledují dosahování svých cílů způsoby, které jsou v rozporu s ústavou a zákony“.*

Dle § 8 odst. 1 písm. c) Sdrz: *„Ministerstvo registraci odmítne, jestliže z předložených stanov sdružení vyplývá, že jde o sdružení nedovolené (§ 4)“.*

Z rozsudku zdejšího soudu č. j. 11 Ca 298/2009-78 ze dne 31. 3. 2011 vyplývá, že žalovaný v prvním vydaném rozhodnutí dovozoval, že jde o občanské sdružení nedovolené, neboť jeho skutečným cílem je záměr jinak porušovat ústavu a zákony, čímž bylo dle názoru žalovaného naplněno ustanovení § 4 písm. a) SdrZ. Žalovaný dále mimo jiné uvedl, že je nutno hodnotit i název občanského sdružení, zvolený název sice splňuje kritéria pro určení

názvu občanského sdružení stanovená v § 6 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb., přípravný výbor si však musí být vědom, že nemůže být chápán jako gesto směřující k porozumění mezi oběma národy, je zjevné, že název sdružení vyvolá řadu zcela pochopitelných negativních reakcí veřejnosti a nenaplní tak kritérium porozumění mezi Čechy a Němci proklamované ve stanovách. Soud dospěl k závěru, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Z rozsudku zdejšího soudu č.j. 3 A 94/2011-105 ze dne 20. 12. 2012 vyplývá, že v pořadí druhém rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že zamýšlené sdružení je dle § 4 písm. a) a b) zákona o sdružování občanů sdružením nedovoleným. Dospěl mimo jiné k závěru, že již samotný název sdružení může být značnou většinou společnosti vnímán jako urážlivý a provokativní. Žalovaný shledal závadnými i stanovy sdružení, když uvedl, že se sdružení zaměřuje na dekrety prezidenta republiky, které hodnotí jako projev bezpráví, s tím, že by tyto dekrety měly být zrušeny tak, aby alespoň *pro futuro* přestaly tvořit součást právního řádu. Soud dospěl k závěru, že žalovaný jednak neodstranil již vytýkané vady a jednak nově uvedené důvody nemohou obstát, neboť nejsou dostatečně konkrétní tak, aby z nich bylo možno dovodit ohrožení veřejného pořádku. Soud žalovanému uložil, aby odůvodnil, zda zásah do sdružovací svobody sledoval legitimní zájem, zda byl v demokratické společnosti nezbytný a zda je adekvátní zájmu společnosti na ochraně veřejného pořádku.

V žalobou napadeném rozhodnutí (třetím v dané věci) žalovaný nyní dospěl k následujícím závěrům:

- Zásadní vadou stanov je zvolený název zamýšleného občanského sdružení, a to jak ve spojitosti s jeho vnímáním ve společnosti, tak i v kontextu s proklamovanými cíli v čl. 3 stanov. I otázku volby názvu a jeho výsledné podoby vyjádřené ve stanovách občanského sdružení lze podřadit pod pojem „způsob“ ve smyslu § 4 písm. b) SdrZ. Název nepochybně vyvolává v kontextu historických událostí paralelu se sudetoněmeckými spolky, která je dle ministerstva namísto podpory porozumění mezi národy způsobila vyvolávat a rozněcovat nesnášenlivost mezi Čechy a Němci. Název může být sám o sobě vnímán jako název sdružení, které se ideově ztotožňuje se sudetoněmeckými spolky. Žalovaný odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 1923, SJD 7842/22 ve věci spolku „Deutsch-Böhmen-Tschechovien“, kde soud dospěl k závěru, že již název spolku je tendenční, směřující proti svrchovanosti čsl. republiky. Občanské sdružení lze proto ve spojitosti s jeho názvem (který představuje způsob naplňování cílů občanského sdružení ve smyslu § 4 písm. b) SdrZ) považovat za nedovolené ve smyslu § 4 písm. a) SdrZ.

- Ministerstvo znovu posoudilo též cíle činnosti Sudetoněmeckého krajanského sdružení formulované v čl. 3 stanov a dospělo k závěru, že byť jsou kontroverzní, provokativní a společensky velmi citlivé, jejich hlásání samo o sobě ve smyslu judikatury neodůvodňuje zásah do sdružovacího práva.

- Ministerstvo uzavřelo, že pokud by základním cílem sdružení bylo porozumění mezi národy, odpovídalo by mu jiné určení názvu sdružení. Ve volbě názvu žalovaný spatřuje „*záměr, kdy přípravný výbor využívá realizaci sdružovacího práva (...), a to ať už jsou důvody jakékoli, aby dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího*“. Podání tohoto návrhu nelze dle ministerstva hodnotit jinak, než jako „*zneužití práva, které plně odůvodňuje nezbytnost zásahu do výkonu sdružovacího práva*“. Registrace sdružení by proto byla „*v rozporu s ochranou veřejného pořádku ve smyslu čl. 20 odst. 3 Listiny základních práv a svobod*“. Ministerstvo proto uvedlo, že nezbyvá než registraci odmítnout, jelikož jde o sdružení nedovolené ve smyslu § 4 písm. a) ve spojitosti s písm. b) zákona, tzn. jde o

občanské sdružení, jehož název vede k rozněcování nesnášenlivosti z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ.

Stručně shrnuto, žalované ministerstvo dospělo k závěru, že zatímco stanovy sdružení jsou „v pořádku“, „závadný“ je jeho název, který vede k rozněcování národností nesnášenlivosti, a snaha o jeho registraci je zneužitím práva, které plně odůvodňuje nezbytnost zásahu do výkonu sdružovacího práva.

Soud musí nejprve poukázat na to, že sdružovací svoboda je zakotvena v Listině základních práv a svobod jako jedno ze základních politických práv (*Právo svobodně se sdružovat je zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích*). Listina předpokládá možnost omezení tohoto práva pouze tehdy, *jestliže to je v demokratické společnosti nezbytné pro bezpečnost státu, ochranu veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých*. Zákonným vyjádřením tohoto omezení je § 4 zákona o sdružování občanů, ve kterém jsou pod písm. a) uvedena jako nedovolená sdružení, jejichž cílem je omezovat lidská práva, a to jak osobní, tak i jiná z diskriminačních důvodů; pod písm. b) sdružení, kde není v rozporu s ústavou a zákony jejich cíl, ale způsob, kterým je dosahován; pod písm. c) sdružení ozbrojená. Základním pravidlem pro interpretaci zákonných ustanovení o omezení základních práv a svobod je nutnost jejich restriktivního výkladu.

V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal zvolený název zamýšleného občanského sdružení za zásadní vadu předmětných stanov. Uvedl, že tento název vede k rozněcování nesnášenlivosti z důvodů popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ, jde tak o občanské sdružení nedovolené ve smyslu § 4 písm. a) ve spojitosti s písm. b) zákona o sdružování občanů. Dále žalovaný uvedl, že ve volbě názvu spatřuje záměr, kdy přípravný výbor využívá realizaci sdružovacího práva, aby dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího, což nelze hodnotit jinak než jako zneužití práva, a registrace sdružení by tudíž byla v rozporu s ochranou veřejného pořádku.

Závěr žalovaného o nedovolenosti zamýšleného sdružení považuje soud za zmatečný. Shledal-li žalovaný, že cíle činnosti zamýšleného sdružení neodůvodňují zásah do sdružovacího práva, pak nelze učinit závěr, že jde o sdružení nedovolené podle § 4 písm. a) zákona. Považuje-li žalovaný za zásadní důvod postupu podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o sdružování občanů název zamýšleného sdružení jako způsob dosahování cílů sdružení, tedy že jde o sdružení nedovolené podle § 4 písm. b) téhož zákona, musí konkrétně uvést ustanovení ústavy či zákona, se kterými je způsob dosahování cílů zamýšleného sdružení, to je název sdružení, v rozporu. Chtěl-li snad žalovaný odlišit cíle sledované stanovami, které shledal „v pořádku“, od cílů sledovaných názvem zamýšleného sdružení, které shledal „závadnými“, obsahuje jeho úvaha logický rozpor. Je-li název zamýšleného sdružení způsobem, jímž jsou dosahovány cíle sdružení, nemůže být sám název hodnocen jako cíl, jehož chce sdružení dosáhnout.

Soud nezpochybňuje možnost hodnotit občanské sdružení jako nedovolené na základě jeho názvu, může se však jednat pouze o případy, kdy by již samotný název byl v rozporu s ústavou či zákonem, např. vybízel k páčání trestné činnosti, vyzýval k rasové nesnášenlivosti, zpochybňoval suverenitu státu apod. Po takovém zjištění by pak musela následovat úvaha o nezbytnosti zákazu tohoto sdružení v demokratické společnosti.

Žalovaný uvedl, že název „Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení“ je způsobilý vzbudit přesvědčení, že došlo k založení občanského sdružení, které směřuje k rozněcování nesnášenlivosti z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ. Žalovaný však neučinil žádný konkrétní závěr o rozporu předmětného názvu sdružení s ústavou či zákonem, resp. nevyjádřil se k tomu, zda jím uváděná „způsobilost vzbudit přesvědčení“ je dle jeho názoru porušením ústavy či zákona. Žalovaný dále, dle názoru soudu rovněž nedostatečně konkrétně, uvedl, že ve volbě názvu spatřuje záměr žalobců dosáhnout výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího, což zhodnotil jako zneužití práva, které plně odůvodňuje nezbytnost zásahu do výkonu sdružovacího práva. Soudy již opakovaně konstatovaly, že základním demokratickým principem je princip plurality a právo sdružovací slouží jako jeden z nástrojů k realizaci svobody projevu a že k jeho omezení lze přistoupit jen tehdy, je-li možno se rozumně domnívat, že nepřikročení k zásahu by již pravděpodobně vedlo k reálnému ohrožení práv a svobod občanů či hodnot, na nichž je demokratický právní stát založen. Sdružovací právo by tak mělo představovat záruku pro šíření všech názorů, a to i těch, se kterými se většinové veřejné mínění neztotožňuje. Sám žalovaný s ohledem na související judikaturu dospěl k závěru, že byt' jsou cíle předmětného sdružení s ohledem na historickou zkušenost našeho státu dle odezvy veřejnosti nepochybně kontroverzní, provokativní a společensky velmi citlivé, jejich hlásání samo o sobě neodůvodňuje zásah do sdružovacího práva. Na základě prakticky totožného hodnocení nikoliv cílů, ale názvu předmětného sdružení, žalovaný v nyní přezkoumávaném rozhodnutí opět dospěl k závěru o nezbytnosti zásahu do výkonu práva sdružovacího. Takové odůvodnění odmítnutí návrhu na registraci občanského sdružení nemůže obstát.

S ohledem na vše shora uvedené se soud ztotožnil se žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že soud při přezkumu správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a působnost žalovaného nepřešla na jiný správní orgán (§ 69 s. ř. s.), soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 4 s. ř. s.). Na žalovaném nyní bude, aby v dalším řízení zohlednil skutečnost, že účinností nového občanského zákoníku byl od 1. 1. 2014 zrušen zákon č. 83/1990 Sb., a že od téhož dne nabyl účinnosti zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob.

Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s.. Žalobci, kteří byli ve věci úspěšní, mají právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2014

JUDr. Eva P e c h o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková